

ЗМІСТ

Пролог.....	6
Історія I. Найкращі друзі	11
Історія II. Мати і син	72
Історія III. Закохані	125
Історія IV. Подружжя	162
<i>Про автора</i>	205

ПРОЛОГ

Якщо вірити загадковій міській легенді, в одному місті було кафе, де був один стілець, сівши на котрого — і лише поки ви сидітимете на ньому — можна потрапити в часі, куди забажаєте.

Та була одна заковика.

Доводилося дотримуватися певних прикрих правил.

1. У минулому ви можете зустрітися лише з тими людьми, які відвідували кафе.
 2. Жодні ваші дії в минулому не змінять теперішнього.
 3. На тому єдиному стільці сидить відвідувачка кафе. Аби сісти на нього, треба зачекати, поки вона його звільнить.
 4. У минулому слід залишатися на тому стільці й не покидати його.
 5. Перебування в минулому обмежене в часі. Необхідно повернутися до того, як охолоне кава.
- І на цьому прикрі правила не закінчуються...

Та всупереч усім правилам, відвідувачі, дізнавшись про цю міську легенду, продовжують приходити до кафе.

Кафе називається «Funiculi Funicula».

Навіть почувши усі ці правила, ви однаково хочете повернутися в минуле?

Це історія про чотири зворушливі дива.

Історія перша. Найкращі друзі — про чоловіка, що повернувся у минуле побачитися з найкращим другом, який помер двадцять два роки тому.

Історія друга. Мати і син — про сина, який не зміг прийти на похорон матері.

Історія третя. Закохані — про чоловіка, що повернувся побачитися з дівчиною, з якою не міг одружитися.

Історія четверта. Подружжя — про літнього детектива, який не встиг віддати своїй дружині подарунок.

Якби ви могли повернутися у той заповітний день, кого б ви хотіли там зустріти?

Схема зв'язків між героями «Доки не розкриється брехня»

Подружня пара

КІМІКО МАНДА

Дружина Кійоші Манди. Вона з головою занурилася у справу і так втратила своє життя.

НЕГАРЕ ТОКІТА

Кузен Казу Токіти і власник кафе. Кремезний чоловік, близько двох метрів заввишки.

Подружня пара

КЕЇ ТОКІТА

Дружина Негаре і мати Мікі. Шість років тому через слабке серце вона померла при пологах, народжуючи Мікі.

Батьки

Донька

МІКІ ТОКІТА

Донька Негаре Токіти і Кеї Токіти (покійної). Вона навчається у першому класі початкової школи.

Повернулася в минуле

ГОГТАРО ЧІБА

Власник ресторану комплексних японських обідів. Він виховав доньку Шуїчі Каміі після його смерті двадцять два роки тому.

Друзі

ШУЇЧІ КАМІЯ

Університетський друг Гогтаро Чіби. Він помер двадцять два роки тому, залишивши доньку сиротою.

ІСТОРІЯ І

Найкращі друзі

Гогтаро Чіба вже двадцять два роки брехав своїй доньці про одну річ.

Письменник Федір Достоєвський якось написав: «Найважче в житті — жити і не брехати».

Люди брешуть з різних причин. Хтось бреше, аби показати себе в цікавішому чи вигіднішому світлі, а комусь це потрібно, щоби вводити людей в оману. Брехня може завдати болю, та може й також врятувати. Хай би якою була причина, брехня найчастіше веде до розкаяння.

Якраз у таку скрутну ситуацію і втрапив Гогтаро. Його брехня не давала йому спокою. Бурмочучи під ніс: «Я ніколи не хотів про це брехати», він снував туди-сюди перед входом до кафе, яке могло повернути його в минуле.

Кафе, де можна було повернутися в минуле, містилося у центрі Токіо, за кілька хвилин ходьби від станції «Джімбочо». Заховане на вузькій бічній вуличці в районі, де здебільшого були офісні будівлі, кафе сповіщало про своє існування крихітною вивіскою з назвою «Funiculi Funicula». Воно розташовувалося у підвалі, тому без вивіски перехожі його б навіть не помітили.

Спустившись сходами, Гогтаро опинився перед дверима з гравіюваннями. Продовжуючи бурмотіти, він похитав головою, різко розвернувся і почав підійматися сходами нагору. Та зненацька зупинився із замисленим виразом на обличчі. Ще якийсь час він ходив туди-сюди, підіймався сходами і спускався.

— Чом би вам не подумати про це, коли зайдете всередину? — враз почувся голос.

Ошелешено озирнувшись, Гогтаро побачив тендітну жінку. Вона була вдягнена в білу сорочку, чорну камізельку і фартух. Він одразу зрозумів, що це тамтешня офіціантка.

— Ох, так, лише...

Поки Гогтаро силкувався знайти відповідь, жінка прошмигнула повз нього і бадьоро спустилася сходами.

Дзень-дзелень!

Вона зайшла до кафе, а дзенькіт дзвіночка завис у повітрі. Не те щоб вона переконала його, та Гогтаро знову спустився сходами. Він сповнився дивним спокоєм, наче все, що було в його серці, витягли назовні.

Гогтаро застряг на сходах, бо не знав напевне, чи це кафе насправду було *тим* «кафе, де можна повер-

нутися в минуле». Гогтаро навідався до кафе, бо повірив у ту історію, та якщо легенда, яку розповів йому старий друг, була вигадкою, зовсім скоро він може страшенно осоромитися.

Та навіть якщо й справді можна повернутися в минуле, він чув, що існували певні прикрі правила, котрих необхідно дотримуватися. Одне з тих правил — жодні ваші дії в минулому не змінять теперішнього, хай би як ви силкувалися щось змінити.

Вперше почувши про це правило, Гогтаро здивувався. *Якщо неможливо змінити теперішнє, то навіщо взагалі повертатися в минуле?*

Однак тепер Гогтаро й сам стояв перед входом до кафе і думав: *«Навіть за таких умов я однаково хочу потрапити в минуле».*

Чи та жінка щойно прочитала його думки? Адже куди логічніше у такій ситуації було б сказати: *«Хочете зайти до кафе? Ласкаво просимо».*

Замість того вона сказала: *«Чом би вам не подумати про це, коли зайдете всередину?»*

Це можна трактувати як ствердження — так, ви можете повернутися в минуле, та чом би вам спершу не зайти всередину, а тоді вже вирішувати, мандрувати в минуле чи ні?

Та найбільше Гогтаро дивувало, звідки жінка могла знати, що він прийшов до кафе, аби повернутися в минуле. Утім, тепер у нього зажевірла надія. Такий буденний коментар жінки допоміг Гогтаро ухвалити рішення. Він потягнувся до ручки, повернув її і відчинив двері до кафе.

Дзень-дзелень!

Гогтаро переступив поріг кафе, у якому, подејкували, можна повернутися в минуле.

* * *

Гогтаро Чіба, віком 51 рік, був кремезної статури — мабуть, не в останню чергу тому, що в старших класах та університеті грав у регбі. Навіть зараз він носив костюми розміру «XXL».

Він жив разом з донькою, яку звали Гарука — цього річ їй виповнювалося 23 роки. Йому було не легко виховувати її самотужки. З дитинства він пояснював їй: *«Твоя мама померла від хвороби, коли ти була маленькою»*. Гогтаро керував скромним ресторанчиком «Катіуа», де подавали рис, суп і прості закуски, у місті Хатіодзі в префектурі Токіо, а Гарука допомагала йому.

Увійшовши до кафе крізь великі двометрові дерев'яні двері, він іще мусив минути маленький коридорчик. Напроти були двері до вбиральні, а посередині правої стіни — вхід до кафе. Переступивши поріг самого кафе, він побачив на одному зі стільців біля барної стійки жінку. Вона відразу погукала когось із затильної кімнати:

— Казу... відвідувач!

Поряд із жінкою сидів хлопчик віку молодшої школи. За дальнім столиком сиділа жінка в білій сукні з короткими рукавами. Бліда і наче відірвана від нашого світу, вона тихенько читала книжку.

— Офіціантка щойно повернулася з покупками, тому пропоную вам сісти. Вона скоро вийде.